

fremsførte mod det Vædringsforſlag, hvoraf jeg er Medforſlagsſtiller, gaa ud paa, at de ikke ville gaa med til at vedtage Noget paa Baſis af det forelagte Lovforſlag, fordi vi, hvis vi vedtage en Hærløb paa denne Baſis, med det Samme vedtage Kjøbenhavns Befæſtning. Nu hørte vi igaar det ærede Medlem fra Ribe (B. Holm) udtale, at han ikke kunde være med til Forſlaget, fordi det bortſtar ſaa mange af de værnepligtige Befalingsmænd, men jeg tror nu rigtigſnok, at dette ligger i, at vi med det Samme have forandret Navnet Reſervebatailloner til Forſtærkningsbatailloner, thi det er jo dog fornemmelig i diſſe, at de værnepligtige Befalingsmænd høre hjemme. Dernæſt er det ogſaa, navnlig ved 2den Behandling, blevet fremsført, at vi, derſom den Garniſonering, der foreſlaas, bliver vedtagen, abſolut ville komme til Kjøbenhavns Befæſtning, idet det da vilde være muligt at kunne koncentrere Alt omkring Kjøbenhavn. Jeg for mit Vedkommende kunde ikke gaa ind paa den da foreſlaaede Vædring, fordi jeg fandt, at det dog viſtnok var en temmelig ſtor Fordring, der blev ſtillet om 6 Batterier i Sylland. I Anmærkningerne, der ledsage Lovforſlaget, ſtaar der, at Artilleriet beregnes at komme op til 4 Kanoner pr. 1,000 Mand; gaa vi ud fra denne Forudsætning, kan der dog i alt Falſd kun blive 3½ Batteri til Sylland. Dernæſt ſkulde vi ſørſt vide, om der var Plads derovre, om vi havde nogen Kaſerne, nogen Skydeplads o. ſ. v. derovre. Der kunde være mange ſaadanne Spørgsmaal at overveie, men hvis vi vare komne til en ordentlig indgaaende Forhandling derom, kunde vi mulig nok være gaaede med til at opſtille i Forſlaget — ſom jeg ogſaa virkelig forſtaar det — at der ſkulde være 3 Batterier i Sylland. Imidlertid, Vædringen blev forkaſtet, men da den var forkaſtet, var der et Flertal her i Thinget, og dertil hørte jeg og mine Meningsfæller ikke, der forkaſtede hele Paragrafen. Vi ere alſaa uansvarlige for, at den er gaaet ud, og ſkjønt jeg anſer det for at være en Mangel, er det dog ikke en ſaa ſtor Mangel, at jeg nærer Betænkelighed ved at gaa videre, idet jeg ſtadig har troet, at det vilde være aldeles umuligt at forandre Garniſonsforholdene uden at have Bevilling dertil paa Finantsloven. Siden have vi ikke hørt nogen Tale om dette Standpunkt; der har nok været ſkrevet Noget derom, og jeg har ſaaledes i „Nalborg Stiftstidende“, et Blad, der ſtaar det ærede Medlem fra Ribe meget nær — jeg kjender ikke Brevſkriveren herovre, men jeg tror, at det ærede Medlem kunde give Oplyſninger i ſaa Henſeende — læſt om denne Paragraf, at den var bleven forkaſtet, og at det kom til at ſtaa ſom et Hul i Løven; men jeg ſynes da, det vilde være kjønt, om de ærede Medlemmer, der have uſtemt denne Paragraf, ville dække lidt over Gullet. Dernæſt fremsføres det ogſaa ofte, at vi ved at vedtage et

Lovforſlag ſom det, vi have tilladt os at foreſlaa, gaa bort fra endel af Folkethingets tidligere Principer. I ſaa Henſeende maa det jo være en Fordel for os, der ere ſaa unge, at vi ikke have været med til at ſætte vort Navn under ſaadanne Principer. I den Henſeende ſtaa vi fuldstændig frit, og jeg er paa en Maade glad derved; thi hvis vi ſkulde være med til at godkjende Folkethingets Principer i det Hele, maatte vi ogſaa komme til at ſige: Det er Folkethingets Princip, naar vi have en Regjering, der har uſtedt en proviſoriſk Finantslov, da at godkjende den. Det er nu for mig et ſtort Princip; det kan jeg ikke være med til, og ſaa kunde der jo muligvis deri ligge, at jeg heller ikke føler mig videre bunden ved andre af Vænsfres tidligere Principer. — Jeg tror, at det ærede Højremindretal gjør feil i at ſige Nei til det Vædringsforſlag, vi have ſtillet. Der er i dette Mindretal mange ærede Medlemmer, ſom have umaget ſig meget for at opvække den nationale Føleſe omkring i Befolkningen; men ved den Proteſt, ſom de her vilde komme til at nedlægge, vilde de med det Samme komme til at ſtade endel af deres Indflydſe, idet de vilde komme til at ſtaa, ſom om de modarbejdede Sagen. Det overlader jeg nu til de ærede Medlemmers egen Bedømmelſe, jeg advarer kun derimod. Forøvrigt finder jeg, at vi, ſom Sagen foreligger, have handlet fuldstændig loyalt efter den Stilling, vi indtog ved Sagens 1ſte Behandling, idet vi ſagde, vi vilde gaa med til en Forhandling, prøve os frem og gjøre Vort til, at vi kunde faae dette Spørgsmaal ordnet; men gaa med til forpgebe ſinantiſtelle Byrder, naar vi ikke kunne faae nogenſomhelſt Fordel derfor, kunne vi ikke. Nu ſtaa vi jo nok ſaaledes, at vi ikke fuldt ud ere naaede til den Sum, den nuværende Hærorrdning koſter, men vi have dog en Føleſe af, at, naar det Hele bliver færdigt, naar vi faae en Lønningſlov og andre Smaaſting med Hensyn til Et og Andet, hvor der kan være Noget at revidere, ville vi komme tæt op derimod. Hvad nu angaar Spørgsmaalet om at henviſe Sagen til Fællesudvalg, da er det jo Mening, — idetmindſte min, jeg kan kun udtale mig for min egen Perſon — at det godt kan være, at der kan være flere Mangler, ſom ved en mere indgaaende Behandling kunne blive udjevne til alle Sider, og hvis det kunde blive naaet, er jeg for mit Vedkommende tilfreds, naar vi ſaa paa den anden Side kunne naae den Lettelſe i de perſonlige Vælfær, ſom jeg for mit Vedkommende ogſaa veed, at Beboerne føle ſtor Trang til. Vel kan der være enkelte Medlemmer, ſom kunne ſige: Ja, det er noget blødagtigt! men der er Forſkel paa, fra hvilke Medlemmer ſaadanne Udtalelſer komme. Det har ikke ſtort at ſige for en Mand, ſom har det jævnt godt; han regner det ikke for noget Stort, om han ſkal ofre nogle enkelte Maaned; men for